

den tidligere. Jeg har tidligere tilladt mig at fremhæve her i Salen, at jeg tror, at denne Ulempe bedst afhjælpes ved at sætte disse Fuldmægtige paa fast Lønning og en temmelig betydelig Lønning i Forhold til, hvad de nu faae, og dernæst affære dem fra privat Erhverv. Man vil dertil maaske sige: Ja, men kan det gaa an; men jeg vil bemærke, at det ster alligevel med Tiden, det ligger i Forholdets Natur, og paa Grund af Prokuratorerne og Fuldmægtigenes Overgang til Prokuratorstillinger vil det mere og mere vise sig ugjortigt for vedkommende Embedsmænd at faae Fuldmægtige til den tidligere Pris. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ikke er alene fra et Prokuratorstandpunkt, at denne Betragtning kommer frem; i Fjor fremkom den fra et Medlem af Landsstinget, som beklæder en Dommerstilling; han fremhævede ogsaa, at det var hans fulde Overbevisning, at det var bedst for Staten og Embedsmændene, om man kunde gaa til at lønne Fuldmægtigene høiere og som Konsekvents deraf affjære dem fra det private Erhverv, hvilket efter Forholdenes Natur med Tiden bliver mindre heldigt. Disse Betragtninger høre selvfølgelig ikke strengt til dette Lovforslag, men da de have været fremhævede tidligere og have været debatterede i Udvalget, har jeg ikke villet holde dem tilbage; maaske kunde de give Anledning til, at man nærmere tænkte over Sagen til en anden Tid. Med Hensyn til de stillede Ændringsforslag skal jeg, som sagt, foreløbig henholde mig til Betænkningen og anbefale deres Vedtagelse.

Casse: Til de Bemærkninger om det, der egentlig er Lovforslagets Gjenstand, nemlig Vederlag for Kontorudgifter til de forffjellige Retsbetjentembeder, som ere optagne i Forslaget, søiede den ærede Ordfører nogle Bemærkninger, men jeg tror, at disse Bemærkninger ere af den Natur, at de vistnok ikke kunne Andet end lede hen til den Anskuelse, at den hele Ordning, saaledes som den er vedtagen, og som den ogsaa danner Grundlaget for det foreliggende Lovforslag, skulde være grundet paa en ikke rigtig Opfattelse, en Formening, som jeg anser det for ønskeligt ogsaa paa dette Punkt at inødegaa. Dette Punkt ligger, som jeg har bemærket, udenfor det, som det har været overdraget Udvalget at varetage, men jeg kan finde det ganske naturligt, ikke blot at man, saaledes som den ærede Ordfører har gjort, er kommen ind paa Betragtninger, der skulde vise, at det kan have sine store Vanskeligheder for Udvalget at bestemme, hvorledes disse Lønninger til Fuldmægtige og øvrige Kontorbetjente skulle være, men ogsaa, at han er kommen til at opfatte Forholdet saaledes, at den bestaaende Indretning er forbunden med farlige Ulemper. Jeg tillader mig at bemærke, at dette efter min Formening i det Hele taget er grundet paa en feilagtig Opfattelse af de

gjældende Bestemmelser. Efter at Loven af 1861 var udkommen, ifølge hvilken Retsbetjentene efterhaanden skulde sættes paa fast Lønning, blev der i 1862 vedtaget den første Lov, som bestemte for en Del Embedsmænd det Vederlag, der skulde gives til Kontorhold, og hvad dermed stod i Forbindelse; men det maa ikke overses, — hvad der efter min Opfattelse giver en væsentlig Garanti for, at der ikke kan være Spørgsmaal om de Ulemper, som den ærede Ordfører fremtog, — at der umiddelbart efter, at denne første Lov var givet, hvorved Kontorholdsvederlag blev tilstaaet Embeder, der vare gaaede over til Embedsmænd, som nu ophørte at være uden fast Sage, og altsaa ikke vare ordnede efter de hidtil bestaaende Forhold, til samtlige Amtmænd udfom et Cirfulære, som gjorde opmærksom paa, at det efter den Forandring, der var foregaaet med Hensyn til Retsbetjentenes Indtægter, var en Selvfølge, at der nu ikke kunde være Spørgsmaal om, at Fuldmægtige og øvrige Kontorbetjente skulde i Kontortiden kunne give sig af med Forretninger, der ikke vedfom den Stilling, hvorfor de bleve lønede, og at Meningen naturligvis ikke kunde være den, at naar Staten nu tildelte Lønningerne i Stedet for, at det hidtil havde været overladt til vedkommende Embedsmænd at fastsætte dem, Kontorbetjentene da kunde anvende noget af Kontortiden til deri at udføre saadanne Forretninger. Dette blev overordentlig stærkt indskærpet, og der blev forøvrigt dertil knyttet Bemærkninger, som ogsaa i videre Omfang gav Garanti, idet man bragte i Grindring, at der ikke kunde være Spørgsmaal om, at Fuldmægtige og andre Kontorbetjente i noget Tilfælde kunde give sig af med at affatte Ansøgninger, Andragender, Klager, eller hvad det nu var, som der kunde være Tale om kunde blive Gjenstand for Retsbetjentens Erklæring, eller i alt Fald Noget, der gik ind under hans Virksomhed. Alle disse Bestemmelser have, tror jeg, givet en Garanti for, at der ikke kan finde saadanne Misbrug Sted — i alt Fald skulde der findes nogen Tilfidesættelse Sted af dette, saa tør jeg med Visshed paastaa, at det langtfra er Tilfældet i det Omfang, hvori det synes, at den ærede Ordfører mener, at det skulde finde Sted. Derimod er der Noget, hvori jeg giver ham Ret. Det er ganske vist, at siden den, — jeg vil kalde det: den uheldige Lov af 1868 udfom, hvorved der i den Grad, som stet er, er aabnet Afgang til Sagførervirksomhed, har der udviklet sig Forhold, som jeg godt kan begribe, at den ærede Ordfører har lagt nogen Vægt paa, fordi de virkelig finde Sted i stort Omfang. Grundtanken hos ham er, efter hvad han har ytret, den, at netop derved indtræder der en Kollision med Hensyn til Varetagelsen af de Forretninger, som Kontorbetjentene kunne give sig af med, og dem, som det dog nærmest maatte være Prokuratorernes Sag at udføre; men jeg vil gjøre det høie Thing opmærksomt paa,